

DE WONDEREN ZIJN DE WERELD NOG NIET UIT

Het ontmoetingsseminar door CoME dit jaar weer op Cyprus georganiseerd werd begeleid door twee Nederlanders namens de Stichting. Een van hen Rita Opstelten schreef de volgende impressie.

Tien dagen voor het seminar op Cyprus begon heerste, vanwege de oorlogssituatie, bij de Nederlandse leiding nog grote onzekerheid of de ontmoeting van Palestijnen, Israëliërs en Jordaniërs door kon gaan. Vanuit het Midden Oosten was er geen enkele twijfel. We moeten doorgaan, juist nu!

Dus werden, direct na de wapenstilstand, de tickets gekocht maar de spanning bleef.....! Die spanning was ook voelbaar toen de deelnemers op 23 augustus op Cyprus aankwamen. Sommigen direct na hun verblijf in Libanon, anderen met de angst voor raketbeschietingen nog in hun lijf! Op twee Israëliërs na waren alle deelnemers gekomen. Eén meisje heeft zich teruggetrokken omdat haar broer was omgekomen in de oorlog en één Israëlische soldaat vond de ontmoeting met Palestijnen op dat moment te moeilijk.

Na aankomst van de veertig deelnemers werden direct de kamers verdeeld, de regel is gemengd slapen d.w.z. Palestijnen, Israëliërs en Jordaniërs delen samen een kamer. Dat was wel even slikken.....!

Als eerste activiteit in de middag was er de wandeling naar de rots om de zonsondergang te zien. Voortdurend verraste uitroepen over het landschap: "we voelen ons thuis, maar dan zonder soldaten en zonder "checkpoints". Onderweg snoepend van de druiven en de vijgen bereikten we de enorme rots. Vandaar hadden wij een schitterend uitzicht op de ondergaande zon en toen, heel aarzelend begonnen de verhalen en de moppen en startte het bevrijdende zingen!

De daarop volgende dagen verstomde het zingen en in plaats daarvan kwamen de discussies aan de hand van het programma, in kleine groepen (steeds weer anders van samenstelling) of in de grote kring.

Een paar dagen later kwamen de ontdekkingen: "Ik heb tot nu alleen Israëliërs als soldaat gezien, ik wist niet dat het ook mensen waren!" Israëliërs hoorden voor het eerst hoe het er bij de checkpoints aan toe ging. "Nooit gerealiseerd dat de economische situatie zo slecht was in Palestina". "Nooit begrepen dat we zo gemanipuleerd worden door de media", enz. enz.

Dankzij het zorgvuldig opgestelde programma: verminderde de angst en de argwaan en "gebeurden" de wonderen:

- Dan zie je een Israëlische soldaat, net terug uit Libanon, als opdracht heel voorzichtig een gipsmasker op het gezicht van een getraumatiseerd meisje maken dat een T-shirt draagt waarop "Free Palestine"!
- Dan zie je een Palestijns meisje, wiens broer in de Israëlische gevangenis zit, dansen met Israëlische deelnemers!
- Dan zie je een bijna blinde Palestijnse jongen een Joodse deelnemer die met gesloten ogen loopt, de weg wijzen!
- Dan zie je vooroordelen verdwijnen, durven mensen zich weer kwetsbaar op te stellen en is er weer een beetje hoop voor de toekomst!

Aan het einde van het seminar werd een schriftelijke evaluatie gehouden. Ik wil u een aantal reacties niet onthouden:

Vraag: Wat is je persoonlijke visie op dit soort bijeenkomsten?

- Heel goed en leerzaam
- Ik heb veel geleerd en ik denk dat het goed is geen speciaal doel te hebben, maar een ontmoeting om mee te beginnen.
- Heel belangrijk, het is een geschenk voor iedereen die mee kan doen in deze seminars, het is ook heel belangrijk voor thuis.
- Het is heel belangrijk om te leren naast elkaar te leven, te bestaan in één land.
- Het seminar is heel goed, ik ben er zeker van dat het niet alleen helpt op het persoonlijke vlak.
- Ik zou wensen dat iedereen in dit land de kans zou hebben op deze ervaring.
- Ik zie dat de kloof tussen mensen die in een conflictsituatie leven verminderd wordt.

Vraag: Moet Come doorgaan met het organiseren van seminars?

*“Yes, yes, - very important, - absolutely,
an amazing opportunity, - it is interesting to meet your enemies in a neutral place,
Come en the seminar helped me a lot,
yes,-yes,-yes, - definitely yes” enz. enz.*

Ik hoop evenals de deelnemers dat deze dromen, deze ervaringen met uw steun nog lang doorgang kunnen vinden.

Rita Opstelten
november 2006